

Cartoon: Peter Bosteels.

Met lood in de schoenen

Hoe hij ook spartelde, hij bleef als een dobber op het water dansen. Deed hij zijn hoofd onder water, dan kwamen zijn voeten boven. Voeten onder, hoofd boven.

Waarom kon hij niet duiken? Zou Fred hem kunnen helpen? Maar Fred was weg. Waar was Fred?

Toen hij alleen en met veel moeite uit het water geklauterd was, zag hij zijn vriend met een zwaar beladen wagentje aankomen. De wielen zakten in de grond. "Wat zat daar in?", riep Skubba.

"Herinner je je Archimedes?", riep Fred terug.

Skubba dacht diep na, maar, behalve dat het een slimme Griek was, hij kon zich niet direct herinneren wat die Archimedes gedaan had.

"Het glas in de pompbak", vertelde Fred.

"Het glas in ...". Ja, nu wist hij het weer. Het glas dat niet onder wou. Alleen door er gewicht aan te hangen, ging het onder. Evenveel gewicht als er water in het glas kon.

"Ja, de Wet van Archimedes!".

"Inderdaad. Die wet geldt niet alleen voor je duikemmer, maar ook voor jou in de zak", voegde Fred er nog aan toe.

"En daarom heb je al dat lood mee?", vroeg Skubba.

"Ja, ik ga je zwaarder doen wegen", zei Fred glimlachend.

Skubba moest recht staan. Fred was zo handig dat hij een veel te grote schoen met lood erin over de linkervoet van Skubba kon trekken. Daarna was het de beurt aan de rechtervoet. De zak rond zijn lijf leek op een veel te grote broek.

Nu kreeg Skubba nog twee zware platen lood over zijn schouders. Het gewicht deed hem bijna vallen. Hoe langer Fred bezig was, hoe zwaarder Skubba werd. Tot uiteindelijk het karretje leeg was.

"OK, dat moet voldoende zijn", zei Fred goedkeurend. "En nu het water in".

Met lood in de schoenen vergde iedere stap een krachtspanning. Skubba kon zich niet voorstellen dat hij zo lang zou kunnen duiken, maar toen hij het water bereikte, voelde hij zich stap voor stap lichter worden. Het werkte!

Toen hij tot aan de oksels in het water stond, viel het gewicht als het ware van zijn schouders. Dit was het!

Jammer genoeg scheurde de plastic zak voor hij echt kon duiken. Het koude water liep erin en in een mum van tijd was Skubba kletsnat en had hij het ijskoud.

Thuis gekomen, lachte zijn moeder met het nat pakje kleren bovenop het karretje gevuld met blokken lood en een kapotte zak.

"Opnieuw nat?", vroeg Skubbas moeder.

"Ja, een scheur in de zak", zei Fred terwijl Skubba het met een bedroefd gezicht bevestigde.

"Er ligt iets in de garage voor je. Je zal het kunnen gebruiken", zei ze met vreugde-lichtjes in haar ogen.

Skubba dacht aan een set droge kleren of een plakband, maar Fred ontdekte echter een zwart, rubberachtig pak.

"Jawadde, een echt neopreen duikpak!", riep Fred het uit.

"Een neopak?", vroeg Skubba verbaasd.

"Nee, een duikpak gemaakt van rubber, met daarin ingekapselde luchtbelletjes. Die belletjes houden je warm in het water. Man, nu kan je echt duiken!", glunderde Fred.

"Dank je wel, mama", zei Skubba terwijl hij al aan het wegdromen was. ■